Лисиче в снега

Холи Уеб

Издателство „Фют“

На всички мои читатели, които ми писаха с молба за книга за лисиче
Холи Уеб

Frost

Stripes Publishing
An imprint of the Little Tiger Group
1 Coda Studios, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb, 2018
Illustrations copyright © Artful Doodlers, 2018
Cover illustration copyright © Britta Teckentrup, 2018
Author photograph copyright © Nigel Bird

All rights reserved.

Лисиче в снега

©Издателство „Фют“, 2019
Превод Екатерина Христева Митренцева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-450-2

Глава първа

– Спрете! Чакайте ме!

Но децата нито спряха, нито я изчакаха. Никога не я чакаха. Въпреки това Каси продължи да вика – просто така, за всеки случай. Тя не беше най-малката от децата в блока, но брат ѝ Уилям винаги я наричаше „бебето“, затова останалите я смятаха за най-малката и глупавата. Каси гледаше как децата едно след друго изчезват в храсталаците на запустялото място, подритвайки топката помежду си. Гласовете им постепенно заглъхнаха.

– И без това не искам да играя футбол – промърмори тя.

И си беше почти вярно. Не обичаше футбола, но ако ѝ бяха позволили, щеше да играе, защото не искаше да е сама. Тръшна се върху една стара гума, която някой беше изхвърлил сред избуялата туфи лисича опашка. Откъсна класчето от високото стъбло до нея и плъзна пръсти по меките осили.

– Не си много подходяща за опашка на лисиче – засмя се Каси. – Дори и за много малко лисиче...

И тогава го мерна – съвсем, съвсем слабо трепване, почти незабележимо. Някакво

движение във високите треви. Там имаше нещо. Нещо, което стоеше и я наблюдаваше. Най-вероятно беше котка, но понякога наоколо се навъртаха и бездомни кучета. Сърцето на Каси заби бързо и тя се зачуди дали да не извика Уилям. Нали той трябваше да я наглежда? Мама все му напомняше това, когато излизаха да играят. Ако сега го извика, той би трябвало веднага да дойде, нали така?

– Виждам те! – каза Каси, мъчейки се да скрие изтъняването в гласа си. – Знам, че си там!

Тя се втренчи в стъблата на лисичата опашка и ги видя как потрепнаха. Между тях се появи тъмен нос, а след него – белезникава муцуна.

Каси престана да страхува, че може да е бездомно куче, и притаила дъх, бавно се приведе напред. В тревите имаше лисиче!

То я гледаше не по-малко изненадано и не по-малко любопитно. Големите му уши не спираха да мърдат, докато внимателно изучаваше момичето.

Каси, разбира се, знаеше, че тук, в запустялото място, има лисици. Беше чувала как майка ѝ и други родители се оплакват,

докато ги чакаха да излязат от училище. Говореха, че на детската площадка винаги имало акита от лисици, че лисиците влизали в контейнерите за боклук и разпилявали мръсотията навсякъде, а пък нощем врещели и скимтели като призраци. Майка ѝ говореше за лисиците като за мръсни и противни създания. Понякога, когато се прибираха по тъмно от автобусната спирка към къщи, Каси беше мярвала лисици. Те обикновено се прокрадваха в сенките, а ако някоя претичваше в осветените от уличните лампи кръгове, козината ѝ изглеждаше сивкава. Лондон беше пълен с лисици, въпреки че бяха диви животни и трябваше да живеят извън града, в полетата и горите.

Това лисиче беше красиво. Беше дребно, но не мършаво и не сивкаво-червеникаво, като лисиците, които бе виждала досега. Козината му беше червена – наситено-червено-кафява, и сякаш грееше на фона на тревите. Животинчето се примъкна по-близо до Каси, пробивайки си път сред високите стъбла, и тогава момичето видя, че то има кокетни тъмни чорапчета на крачката, бели гърди и брадичка като на котка.

Лисичето втренчи кехлибарените си очи в Каси, после се вгледа очаквателно в издутите ѝ джобове. Каси проследи погледа му и се усмихна.

– Бисквити ли? Мислех, че лисиците не ядат бисквити – прошепна тя.

Помисли си, че лисиците всъщност са нещо като кучета. Ами да, кучето на братовчед ѝ Райли ядеше всичко. Веднъж беше

грабнало бисквита право от ръцете ѝ, а пък ето тези, джинджифиловите, обожаваше. Майка ѝ ѝ беше дала за закуска пакетче джинджифилови бисквити, любимите ѝ. Каси извади една бисквита от пакетчето и видя как ушите на лисичето щръкнаха, а нослето му нетърпеливо замърда.

– Много я искаш, нали? – Каси се опита да потисне смеха си, за да не изплаши лисичето. – Добре. Една за теб, една за мен. Става ли?

Тя протегна ръка и пусна бисквитата на утъпканата сред тревите пътечка.

Лисичето погледна бисквитата, после – Каси, а след това се спусна, грабна бисквитата и я подхвърли във въздуха. Улови почерпката между зъбите си, стисна я здраво, отскочи назад и избяга с гордо развята опашка.

Каси гледаше опашката с бяло връхче, докато се скри сред непроходимите храсталаци.

След тази среща Каси престана да моли Уилям и останалите деца да я вземат с тях, когато отиваха да играят футбол.

През цялото лято тя наблюдава лисиците. Откри, че са много, цяло котило. Леговището им беше някъде сред храстите. Бяха четири малки, майка им и баща им. Каси обаче почти не виждаше възрастните, тъй като те бяха доста по-предпазливи от малките.

Лисиците бяха нейната тайна. Каси всеки ден очакваше Уилям или някое от останалите деца да забележи лисичетата и да разкаже как е хранил някое от тях с чипс със сирене и лук. Това обаче не се случи. Може би те просто не гледат внимателно, мислеше си Каси. Или пък бяха прекалено шумни и плашеха животинките.

Малкото лисиче с опашката с бяло връхче доведе другите три, за да се запознаят с Каси, но нито едно от тях не прояви смелост като сестра си и не се приближи. Каси беше решила, че нейното лисиче е момиче. Изобщо не беше сигурна, но искаше да е така. Беше ѝ омръзнало Уилям постоянно да я дразни, а майка ѝ все да е уморена заради малкото ѝ братче – бебето Лукас. Затова на Каси много ѝ се искаше около нея да има поне още едно момиче. Тя нарече лисичето Фрост, защото бялата му опашка

приличаше на дантела от скреж по листата в студена сутрин и искреше като захар.

Останалите лисичета само надничаха от тревите към Каси и мърдаха мустаци. Никога не дойдоха като сестра си, за да помолят за нещо за хапване, но бяха много забавни. Приличат на малки кученца, мислеше си Каси. Или на бебета. Непрекъснато се боричкаха, сякаш всяко искаше да вземе играчките на другите. Стига някое да намереше хубава клонка, останалите веднага решаваха, че тя е тяхна и започваше истинска битка.

Каси никога не отиде близо до леговището им. Всъщност не беше сигурна, че ще може да го направи, тъй като то вероятно беше насред един непроходим къпинак. Но и така беше добре – ако си проправеше път сред високите бурени и седнеше край ивицата суха трева до бодливите шубраци, лисичетата бяха щастливи и се преструваха, че тя не е там.

Растяха бързо и много се промениха. Когато за пръв път видя лисичето с бялото връхче на опашката, козината на гърба и на опашката му беше тъмнокафеникава. Това беше бебешкото ѝ кожухче. Само седмица по-късно козината на Фрост беше изцяло червена и по-дълга. Ушите ѝ станаха по-щръкнали, а муцунката – по-източена и остра.

Към края на лятото лисичетата вече изглеждаха почти като възрастни лисици. Връхчето на опашката на Фрост беше станало искрящо бяло, сякаш лисичето го беше топило в бяла боя. Фрост всъщност не беше опитомена – не приближаваше достатъчно, за да я погали, но беше приветлива и общителна. И определено харесваше закуските, които майката на Каси приго-

вяше всяка сутрин.

– Скоро всички ще тръгнат на училище и тук ще стане по-тихо и спокойно... – промърмори Каси и протегна към лисичето парченце сирене. Фрост го подуши предпазливо, после лакомо го налапа. – Но аз ще идвам да ви виждам след часовете...

Всъщност Каси беше забелязала, че напоследък лисичетата спяха през по-голямата част от деня и излизаха навън чак привечер, точно когато майка ѝ се опитваше да приспи Лукас. От време на време ги виждаше и през деня, но привечер бяха много игриви – дотичваха с джафкане и започваха да се боричкат лудешки.

Един или два пъти Каси се събуди много рано сутринта и когато надникна през прозорците, видя лисичетата да душат настървено сред храстите. Правеха истински балетни скокове и явно се опитваха да уловят нещо. Каси не беше сигурна какво точно. Мишка, може би? Или бръмбари? В книгата, която беше взела от библиотеката, пишеше, че лисиците ядат дори червеи!

Може и така да беше, но Каси със сигурност знаеше, че ядат къпини. Беше ги виждала как внимателно откъсват плодчетата със зъби. Опитваха се да се изправят на задните си крака, за да достигнат по-високите вейки, но невинаги успяваха. Самата Каси не обичаше къпини – бяха кисели, а и имаха прекалено много семки. Тя обаче можеше да стига по-високо от лисичетата. Затова започна да бере къпини и да оставя малки купчинки отстрани край ивицата трева, върху листата на дивия лапад. Когато се връщаше след известно време, къпините ги нямаше. Беше сигурна, че лисичетата са ги изяли, тъй като акитата им станаха лилави. Веднъж случайно настъпи едно и ѝ трябваше цяла вечност, за да го махне от маратонката си. И макар да търка дълго, майка ѝ все пак забеляза. Щом Каси влезе у дома, майка ѝ запуши носа си и каза, че от обувките ѝ се носи воня. Каси знаеше, че майка ѝ е права, но не разбираше защо се ядосва толкова. На лицето ѝ винаги се появяваше усмивка, като си представеше как лисичетата гризкат къпините. Чудеше се дали лилавият къпинов сок капе по брадичките и белите им нагръдници. Сигурно бяха излапали страшно много къпини, щом акитата им бяха станали толкова лилави.

До седмицата, в която Каси тръгна отново на училище, къпините вече бяха свършили и тя се тревожеше дали на Фрост не ѝ липсват. В петък следобед Каси изтича напред пред Уилям и майка си, която тикаше бебешката количка с Лукас, но вместо да продължи към входа, тя се втурна зад блока и затича към пущинака. Беше запазила ябълката от обяда си и я остави край шубраците за лисичетата. Дали Фрост беше виждала ябълка досега?

– Не трябва да ги храниш! – извика рязко някой, когато Каси тичешком зави покрай ъгъла на блока, за да види докъде са стигнали майка ѝ и Уилям.

Каси се закова намясто. На пейката пред входа седеше госпожа Морис и я гледаше ядосано.

Госпожа Морис живееше в съседния апартамент и винаги се оплакваше, че Лукас много плаче. Мама обясняваше на Каси и Уилям, че госпожа Морис всъщност не е лоша, но сигурно не се чувства добре или може би е самотна и затова е сприхава. Каси обаче беше чула майка си да мърмори раздразнено по адрес на госпожа Морис, когато мислеше, че децата не я чуват. А и

бащата на Каси не искаше да излиза на площадката, когато госпожа Морис беше там. Казваше, че щом го види, започва да му мрънка и да се жалва поне десет минути.

– Кккакво казахте? – заекна Каси.

Откъде госпожа Морис знае, че дава храна на лисиците? Дали не я беше видяла от терасата?

– Така само ги насърчаваш да стават още по-нагли. Противни, мръсни създания! Само цапат и разнасят боклуци... Пак са разкъсали чувалите със смет, дето някой беше зарязал до контейнера и навсякъде са пръснали нечистотии!

– Какво става? – дотича притеснена майката на Каси. Тикаше бебешката количка толкова бързо, че тя подскачаше по плочките, и Лукас ревна. – Каси, не трябва да изчезваш така! Изобщо не разбрах къде отиде – додаде остро тя. – Е, какво става?

– Твоето момиче храни лисиците в пущинака отзад! – тросна се с госпожа Морис и с мъка се надигна от пейката. – Трябва да я държиш по-изкъсо. Като нищо може да си лепне някоя болест. Онези изчадия са мръсни.

Каси видя как майка ѝ едва скрива гнева си зад пресилената си усмивка към госпожа Морис.

– Благодаря ви! Ще поговоря с нея. Каси! Уилям! Качвайте се горе! Веднага! – и тя тръгна напред, а Каси неохотно я последва към асансьора.

– Вярно ли е това? – погледна я изпитателно майка ѝ, когато вратата на асансьора се затвори с трясък и той потегли нагоре. – Мотала ли си се из онова място? Аз казах ли ти да си играеш само на люлките и на пързалката! Кажи, казах ли ти? Ходиш ли там?

Каси хвърли поглед към Уилям, който също я гледаше, свил предупредително вежди. И двамата не обичаха да играят на малката детска площадка пред блока. На нея имаше само бебешори. Имаше и друга площадка, покрита със сгур. Ставаше за футбол, дори беше разчертана като истинско игрище, но там винаги играеха по-големи момчета. Затова всички деца на тяхната възраст ходеха в пущинака. Ако сега Каси кажеше това на майка си, Уилям също щеше да си изпати. Майка им мразеше потъналия в боклуци пущинак. Казваше, че е опасен. Ако Каси си признаеше къде ходят, вече никога нямаше да им разрешават да играят навън. Не и без възрастен, който да ги наблюдава.

Тя се смръщи към Уилям и подритна стената на асансьора.

– Понякога ходя там. Но само понякога. Невинаги...

– Обикновено тя е с мен, Сам и оста-

налите – обади се Уилям, стремейки се да изглежда като по-голям брат, на когото може да се разчита.

– Хубаво! Наглеждай я какво прави. Стига ни и това, че госпожа Морис се заяжда, да не говорим пък, ако е права... – майка ѝ въздъхна тежко и продължи с по-мек глас: – Не ходи отново там, Каси, моля те! Кой знае какво са изхвърляли хората там. А лисиците са диви животни. Ами ако някоя те ухапе?

Никога не би ме ухапала, искаше да изкрещи Каси, представяйки си кехлибарените очи на Фрост и деликатния начин, по който гризе бисквита от ръката ѝ.

Но не каза нищо. Никой нямаше да ѝ повярва.

Глава втора

